

CAO News 12

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 12

Prosinec 2003

O MYSTICKÉM ASPEKTU LEZENÍ

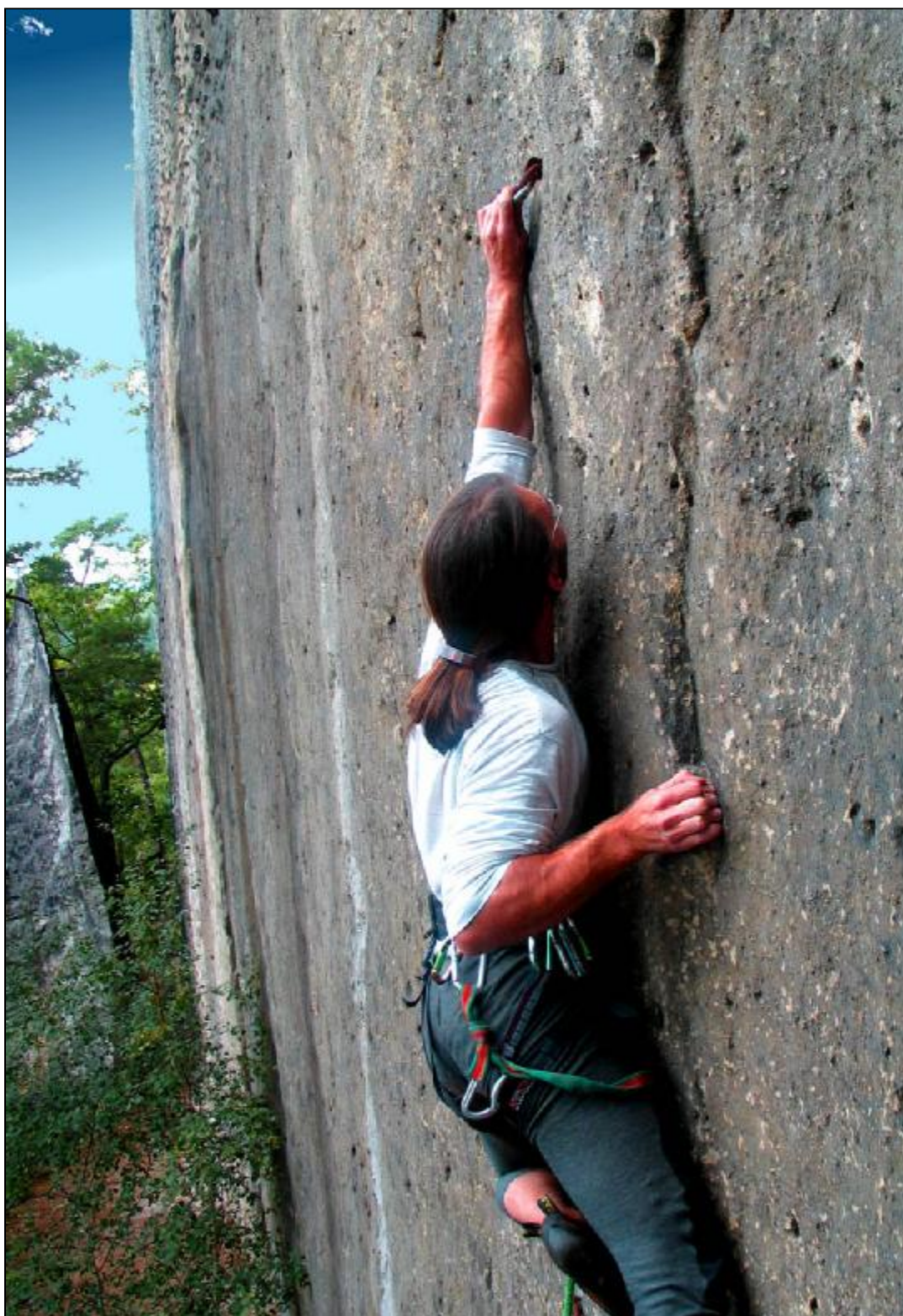

JOHN GILL

„Obtížnost je relativní pojem a pouhé používání tohoto slova brzdí proces citového prohloubení. Cíl, zdolat určitý stupeň obtížnosti, může sice zvýšit fyzické schopnosti, ale odvádí nás od mystických aspektů lezení...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Mont Blanc je náš
- ✓ A.Huber v Chomutově
- ✓ Malá povídka o lezení
- ✓ Invalidní kameny
- ✓ Horolezecký oddíl Rot Sport
- ✓ Horolezecký OB
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás a mnohé další...

Pavel Buky Henke – lezení na Rači v Dubských skalách, 2003 Foto © VI. Kadlčík

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Listopadová schůzka proběhla 5. listopadu 2003 v restauraci u Krčilů v Děčíně Letné. Blížící se závěr roku znamená čas pro objednání členských průkazek ČHS a tedy na vybrání členských příspěvků. Kdo nestihl zaplatit v listopadu, má (pokud chce na příští rok průkazku) poslední možnost 3.12. na prosincové schůzi!!

Program schůzky CAO Děčín:

- **CAO News 11/2003.** Rozdání zájemcům, příspěvky do nového čísla, náměty, kritika..
- **Nová trika.** Milan Cestr přinesl vzorky nových trik a mikin pro potisk oddílovým logem. Velké množství pěkných mikin a barevných kombinací znamenalo pro Milana perné chvíle při sepisování objednávky..
- **Poslední slanění.** Poslední upřesnění, domluveno dřevo, nákup sudů a zajištění guláše.
- **Přijetí nového člena.** Za člena CAO Děčín byl přijat na doporučení Jeremyho **Miroslav Dunovský**. Další tři zájemkyně o vstup se nedostavily.
- **Různé.** Příspěvky na rok 2004, nové cesty, novinky v lezeckých oblastech, fotografie z různých akcí, pozvánka na promítání Karla Hofmana, výsledky HOB atd.

Až do konce roku není, jako každoročně, snad jediný volný víkend. Některé akce se navíc kryjí, každý se musí rozhodnout, čemu dá přednost.

V listopadu bylo poměrně teplo a dlouhotrvající sucha umožňovala poměrně slušné lezení ještě i na písku (tam, kde to není samozřejmě zakázané). Podzim je také ideální na průzkum dosud nenavštívených nebo nových oblastí. Listí je již většinou opadané, takže se věže a stěny lépe hledají. Kde všude se naši členové, ale i ostatní horolezci potulovali, vyčtete z vrcholových knížek i z tohoto čísla CNs...

**Veselé Vánoce
a šťastný Nový rok !!!**

Good Climbing, Adventure and Outdoor!

Novoroční oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 7. ledna 2003 v restauraci U Krčilů v Děčíně Letné od 18.00 hodin.

Rozhovor se Zdeňkem Weingartlem

Další část rozhovoru až příště...

Bohužel - z technických důvodů se nám nepodařilo zařadit do tohoto čísla CNs avizované pokračování rozhovoru se Zdeňkem Weingartlem. Všem, které jsme zklamali, se moc omlouváme. O rozhovor samozřejmě nepřijdete. Objevit by se měl již v příštím čísle. **Děkujeme za pochopení...**

Redakce CAO News.

Mont Blanc je náš!

Přechod přes střechnu Evropy

Pavla Pavlíková
Praha

Začalo to loni. Nejdřív jsme s kamarádkou Pavlínou zdolaly koncem září nejvyšší horu Rakouska Gross Glockner a pak v říjnu s Michalem a horským vůdcem Olegem za naprosto příšerného počasí Gerlachovský štít. V záchvatu euforie, že jsem přežila, jsem se rozhodla, že v roce 2003 vylezu na Mont Blanc. Honza Horák mě vzal za slovo a už nebylo cesty zpět.

První pokus jsme podnikli v únoru 2003. „Uděláme zimní výstup, v létě tam chodí mraky lidí.“ Tak jo. Jenže jsme skončili na lanovce Aiguille du Midi ve 3.800 m. Mráz (spaní v -16°C, ve 3.800 m -25°C - podle mě příšerný mráz, podle mého zkušeného horského vůdce samozřejmě teplo) a výšková nemoc mi vystavily stopku.

K dalšímu pokusu jsme vyrazili v červnu. Auto narvané vybavením nás v pátek 13. dovezlo podruhé do Chamonix. Teploučko, slunečno, večer strávený procházkou po městě, zastavení ve skoro každém horolezeckém obchodě a poslední pořádné jídlo v pizzerii.

V sobotu 14.6. jsme přešli 20 km do St. Gervais Les Bains a zahájili velké pakování. Rozhodli jsme se pro přechod Mont Blancu, ne jen obyčejný výstup a sestup normálkou, tak toho máme fakt hodně. Jak narvat všechny ty krámy, které asi budeme potřebovat, do dvou batohů? Tak nakonec hodně věcí zůstalo dole (šampon, třetí a další náhradní triko, ponožky a všechny ty věci, které slečinka z města „nutně“ potřebuje).

Tramway du Mont Blanc nás vyvezla na Nid d'Aigle do 2.372 m a tady jsme zahájili výstup. Fuj, ten batoh je strašně těžký. Nemám ještě něco vyhodit? Je horko, přečkáváme bouřku v opuštěné chatě a v 15 hodin dorážíme přes první sněhová pole na chatu Refuge de Tête Rouses ve 3.167 m. Co dál? Jít dál nebo přespát? Rozhodujeme se pro přespání. Není divu, před námi je neblaze známý traverz Velkého kuloáru Aiguille du Goüter, o němž se říká, že připomíná „ruskou ruletu“, protože tu často a nepředvídatelně sviští dolů velké kameny. Taky si moc dobře vzpomínám, jak mi bylo blbě, když jsme v zimě rychle zdolali velkou nadmořskou výšku. Máme spoustu času se kochat nádhernými panoramaty, brzo jdeme spát, celé podkroví pro sebe.

V neděli ráno vstáváme v 5 hodin, prší, doznívá noční bouřka. Déšť ustává a my můžeme v 6:40 vyrazit do kuloáru. Čeká nás 700 výškových metrů po skále na další chatu, na Goüter.

Tu chatu zespodu vidíte, vypadá to, že to je tak blízko. Batohy ale táhnou dolů. Cestou potkáváme dva Čechy, vracejí se. Prý v noci se většina lezců z výstupu vrátila, protože nad 4.000 m litaly blesky jeden za druhým. V 10 hodin konečně dorážíme na chatu Gouiter. Na ochoz chaty praží slunce, vedro, lidi se opalují. Co podnikneme dál? Jdeme omrknout cestu, fotíme ty úžasné scenérie. Je to taková nádhera, jenom sních, horští velikáni, ticho a my.

Rozhodujeme se pokračovat, někde zakopeme stan. Ve 12 vyrazíme, poprvé se navazujeme na lano a stylem 25 kroků – pauza se pomalu suneme dál. Z druhého konce lana slyším Honzu: „Vždyť už to bylo 25 kroků!“ „Jo počítám 25 na každou nohu.“ „Aha.“ Poměřujeme podle okolních vrcholů, jak vysoko jsme. To by bylo super mít ty hodinky, co ukazují nadmořskou výšku.

Jdeme už 3,5 hodiny a najednou se za hřebínkem ukáže plechová nouzová bivakovací chata Refuge Vallot (4.362 m). To dojdeme! Uf, tak jo. V 16 hodin jsme tam. Honza mě posílá podívat se dovnitř, jestli tam budeme spát. Ty jo, to je smetiště, tady asi spát nebudu.

Tak že bychom zakopali stan? Sních je tvrdý jak led, blíží se bouřka a nejsou lidi na kopání. Začíná nám být blbě. Rychle do chaty, najít nejčistší místo. Začínám rozehrávat sních na čaj. Doráží ještě čtyři kluci z Maďarska, co je chytla bouřka při sestupu. Vařím čaj pro všechny, venku zuří sněhová vánice, teplota v chatě mírně nad nulou. Honza říká, když je ti blbě, tak to zaspí. A sám se tím řídí. Taky to zkouším, hučí mi v uších a přemýšlím, co bude zítra. Jsme takový kousek pod vrcholem, 450 výškových metrů. Půjdeme dolů? Necháme batohy na chatě a půjdeme na lehkou? Budeme se držet našeho plánu a uděláme přechod? Jsem připravená na všechno, tajně doufám ve výstup na lehkou. Ráno rozhodne.

Pondělí ráno, 16.6. Honzovi je líp (nebo to předstírá) a vůbec nepřipustí pochybnosti, že bychom nešli přechod. Podezřívám ho, že to je jen kvůli tomu, aby vyzkoušel lopatu, co táhne celou cestu a abychom neměli pocit, že všechny ty věci jako stan a podobně neseme zbytečně.

V 7 hodin vyrážíme. Tentokrát nejen lano, ale i mačky a cepíny. Čekají nás sem tam prudké úseky a hřebínky, kde vlevo máte sráz kilometr dolů a vpravo taky. Na cestě je dost lidí, co vyrazili během noci z Gouiteru, dolezli na vrchol a vracejí se stejnou cestou. Bože, většina jich je pěkně zelených. To vypadáme taky tak špatně? No asi ještě hůř s těmi našimi batohy – většina lidí mumlá něco ve smyslu, ať vydržíme, že už to není tak daleko. Je to daleko! Systém 25 kroků změněn na 10. Najednou asi 50 metrů před sebou vidím vrchol.

Mám slzy v očích, no, regulérně brečím a plazím se jak náměsíčná k té vrcholové tyči. Tak jsme tady! V 9:48 je vrchol náš. 4.810 m n.m.! Praží slunce, silný vítr, -6°C, nádherný rozhled, fakt nic není výše než my. Fotky, chvíli pobudeme a teď nás čeká to nejdůležitější, dostat se na lanovku na Augille du Midi. Vůbec nevím, co mě čeká. Jsem tak unavená, nohy se mi pletou, pražící slunce vykonává svoje.

Sestupujeme pomalu, sních taje, na mačky se nabalují bačkory, necítím se jistě a asi až moc se nechávám od Honzy

jistit. Sestoupíme do sedla Col de la Brenva ve 4.303 m a rozhodneme se přespat. Honza začíná kopat záhrab pro stan, fakt zírám. Víím, že mu není dobře a tak nesměle nabídnu, že budu taky kopat. Je opravdu skvělý, koukne na mě a posílá mě tavit sních na čaj. Tak se aspoň snažím sestavit sama benzínový vaříč. Povedlo se. Okamžitě zaleháváme, je vedro a snažíme se zaspat nevolnost. Říkám si, jak by bylo jednoduché nechat se zachránit vrtulníkem. No jo, ale to by vlastně ten výstup neplatil.

V úterý ráno je strašně těžké vstát. Přemlouvám se, musíš. Čeká nás celý den ve sněhu, třikrát do kopce, dvakrát do údolí. Vyrážíme v 7, stoupáme k Mont Maudit, který traverzujeme. Mám místy pěkný strach. Do sedla Col Maudit 4.035 m musíme kus slanit. Nad velkou trhlinou v ledu necháváme jeden cepín, za který slaníme poslední délku. Pauza na tři sušenky. Opět výstup k Mont Blanc du Tacul. Je něco kolem 13. hodiny a nás čeká ještě sestup do sedla Col du Midi 3.532 m a výstup na Augille du Midi 3.842 m. Kdy jede poslední lanovka? Snad ji stihneme.

Do sedla sestupujeme skoro dvě hodiny, z velké části kvůli mně. Jsem vyčerpaná a bojím se. Občas panikařím, zvláště poté, co málem spadnu do trhliny. Samozřejmě že jsem na laně, Honza mě jistí, ale stejně ten pocit, když najednou nohy i ruce ztrácí pevnou oporu a propadám se, je nic moc. I přes to panikaření se vyhrabu na pevný sních. Ležím na sněhu a brečím.

Pokračujeme dál. Nad námi se něco stalo, pobíhající záchranáři vypadají dost nervózně. Nemohou se dostat na místo. My jsme ale už v sedle a zahajujeme sprint do posledního kopce. 300 výškových metrů. V 15:45 dorážíme do ústí tunelu lanovky, slyšíme hlášení, že jede za 5 min. To stihneme. Pokladna zavřená, ale když lanovkáři zjistí, že jsme přešli Mont Blanc, počkají a lístky nám prodají. Dojíždíme do Chamonix, skoro 30°C, vezmeme útokem první sólošku – žízeň jak trám. Autobusem do St. Gervais a v 18 hodin jsme u auta.

Jsem utahaná, ale moc šťastná. Na druhý pokus se podařilo. Mont Blanc mi dal zabrat. Připravujete se, chystáte se, ale nakonec hora rozhodne, jestli vás pustí. Také jsem si uvědomila, že není důležité vylézt až na vrchol, ale také vrátit se bezpečně zpátky...

Tahle zkušenost mě zase posouvá dál, je to pro mě další Impuls na Cestě.

Všem soupeřníkům na Cestě hodně zdaru přeje Pavla..

Ilustrační foto iNet

Alexander Huber v Chomutově

Setkání 2003

Jiří Houba Chára
CAO Děčín

Letos v srpnu přešel Alex Huber volným sólem, tedy zcela bez jištění, cestu Hasse-Brandler v severní stěně Cimy Grande di Lavaredo. Kousek, který nemá obdoby a jen těžko bude někým zopakován. **Zcela jistě se jedná o nejvýznamnější počín v celé historii alpského lezení.**

Cestu Hasse-Brandler, také nazývanou Diretissima, v převísle, 550 metrů vysoké severní stěně Cimy Grande, poprvé vylezli v roce 1958 Dietrich Hasse, Lothar Brandler, Jörg Lehne a Sigi Löw a hned se zařadila mezi nejtěžší skalní výstupy v Alpách. V roce 1987 Kurt Albert a Gerold Sprachmann zdolali cestu volným lezením a cesta se tak opět vrátila mezi nejtěžší, tentokrát jako volně přečesaná alpská cesta. A letos v srpnu vylezl tuto dech beroucí, impozantní cestu pouze s lezečkami, pytlíkem s magnéziem a helmou Alexander Huber.

Ve stěně strávil celkem šest dní přípravou na tento sólo výstup. Nejprve cestu přešel OS společně s Guidem Unterwurzacherem. Pak se vrátil ve společnosti Michi Althammera. Po pěti dnech tréninku byl důvěrně obeznámený se všemi obtížemi, ale především věděl, kterým chytům může v poměrně lámavém převisu věřit.

V Chomutově Huber promítl a okomentoval tři filmy: svůj zimní sólový výstup na Cimy Ovest, její první RP přelet a nakonec, jako vyvrcholení jeho vystoupení i celého Setkání 2003, neuvěřitelný film ze sóla Hasse - Brandlera. Kdo si tento strhující zážitek nechal uniknout, nechť svého rozhodnutí hluboce a hořce lituje. **Neboť -**

- bylo to ABSOLUTNĚ DOKONALÉ...

Krátký rozhovor s Alexem Huberem

Filip Papouš Křivinka

Při autogramiádě knihy *Yosemity* položil „Sašovi Hůbrů“ několik otázek Filip Papouš Křivinka:

Několik desítek sólo, diretissima na Cimy Grande sólo. Jaký "smrtící" podnik v tvém podání bude následovat?

Vždycky se snažím jít na hranici, ale nejsem hazardér. Ani nejsem blázen, nedělám věci, které jsou životu nebezpečné. Vím velmi dobře, jaké riziko mohu podstoupit a jaké je už příliš vysoké. Záleží hlavně na tvých dovednostech - když si myslíš, že na sólo máš a cestu stoprocentně přečeseš, můžeš to udělat. Sólo Diretissimy na Cimy Grande (Hasse - Brandler) se většině lidí může zdát bláznivé. Myslí si, že když by se ocitli ve stěně sami, bez lana a jištění, znervózňeli by a spadli dolů. To ale není můj případ. Vím, co dělám a jak umím lézt. Jsem tak psychicky vyrovnaný, že cestu přečesu, aniž bych byl nervózní. Kdyby se ti to při sólu takové cesty stalo, umřel bys.

Jaké jsou tvoje budoucí plány?

Jako sportovní lezec už lepší nebudu, protože stárnu. To je prostě fakt: když stárneš, ztrácíš maximální sílu. Na druhou stranu máš lepší vytrvalost. Je proto přirozené, že v budoucnosti budu víc jezdit do vysokých hor. Víc a víc expedic v různém stylu. Jsem ale víc lezec než vysokohorský turista, proto dám radši přednost technicky náročné sedmitisícovce před kámem, než abych lezl na osmitisícovku normální cestou.

Stefan Glowacz v interview pro český časopis Everest řekl, že konkrétní plány do budoucna v tisku nesděluje, protože pokaždé, když to udělal, mu cestu někdo vyfoukl. Přesto, můžeš svoje budoucí záměry upřesnit?

Náš příští cíl s bráchou Thomasem jsou Himaláje. Příští podzim pojedeme na 1500 metrů vysoký Catalan Buttress na Bhagirathi III (6.454 m n.m., Indie). Chceme ho přelézt volně..

vvv

Redakční poznámka:

Zamýšlenou cestu, také nazývanou Katalanenpfeiler - Impossible Star, zdolala v květnu roku 1984 čtveřice zkušených horolezců: J.O.Aldeguere, S.Martinez, J.L.Moreno a J.Thomas.

Cesta vede pilířem a zahrnuje 28 lanových délek o obtížnosti ED (850 m vertikály klasifikace 6/A3, dalších 200 m těžkých a nebezpečných mixů a závěrečné délky v 60° ledu). Obtížnost je dle autorů srovnatelná s cestou Salathé na El Capitan...

„Co na tom vašem horolezectví vidíte?“

Není to tak dávno, co jsem se stal svědkem rozhovoru dvou horolezců s někým, kdo byl asi jen náhodným přisedícím u jejich stolu. Ten kdosi se jich po chvíli zeptal, co je vlastně k tomu lezení po horách táhne. Moc mě zajímalo, co mu odpoví. Žádného moudra jsem se však nedočkal. Přišel jsem právě ze skal, ruce jsem měl odřené od spáry, před sebou sklenici piva a na tváři jistě trochu přihlouplý výraz blaha. Vypil jsem naráz téměř půlku hořkého moku a s pobavením si vzpomněl, jak obtížně jsem kdysi i já hledal slova pro odpověď na podobnou otázku mojí panímámy Lídy. „Co na tom vašem horolezectví vidíte?“

A teď jsem při prohrabování archivu našel tuto ztracenou „povídku“, která by dost dobře mohla být odpovědí. Tady je...

-jch-

Malá povídka o Matterhornu

Z knihy **WILDE GESELLEN** od **Karla Lukana**

přeložil Ing. Ladislav Veselý CSc.

Američana jsme poprvé potkali v zermattském muzeu. Znuděně přecházel od exponátu k exponátu, lhostejně vyslechl komentář kustoda, aby nakonec zdvořile prohlásil "zajímavé, velmi zajímavé". Ale Whymperovo lano bylo pro něj zřejmě jen kusem přetrženého špagátu, Grozův klobouk kusem oblečení a nic víc.

Večer jsme ho zahlédli na terase hotelu. Opět se zřejmě nudil. Co vlastně hledá v Zermattu, kam se lidé přijíždějí bavit nebo lézt?

Druhý den jsme stoupali za mírného, ale vytrvalého deště na chatu Hörnli. Po klidném večeru rozehnal vítr mraky a nad Matterhornem se vyjasnilo. Osm družstev čeká na výstup - ale před setměním přichází ještě jedno. Mohutný vůdce, schopný vytáhnout na vrchol osla - a náš Američan.

Zatraceně, co tu chce? To už se dole moc nudil a tak vrazil 120 franků do výstupu na Matterhorn, nebo mu to poradil mezi řízkem a moučnickem jeho vrchní? Ať už tak či onak, Američan byl na Matterhornu. Ale Matterhorn je naše hora, o které sníme od dětství, od chvíle, kdy jsme jako malí kluci viděli film "Boj o Matterhorn". Tenkrát jsme poprvé zatoužili být horolezci. O týden později jsme si přáli být africkými badateli a ještě později strojevůdci, ale horolezci jsme se pak opravdu stali! Učili jsme se sekat stupy do ledu, slaňovat přes převisy, najít cestu v mlze, nezabít se vzájemně lokry. Přicházeli jsme do hor naplnění touhou a nacházeli tu lék na všechny své bolesti. Teď jsme stáli pod horou, která pro nás znamenala příslib a ztělesnění všech horolezeckých snů a cílů. Ale stál tu Američan, který si koupil Matterhorn z nudy za 120 franků, a to nás dráždilo.

Ke všemu se začal vyptávat: "Jaký byl nejkratší čas dosažený na Matterhornu?" Vůdce řekl neuvěřitelně krátkou dobu. "OK", řekl Američan a odhadujícím okem přejel dvoukilometrový švýcarský hřeben. Jako by to byla škvárová dráha stadionu.

"Tomu ještě bude přecházet zrak", bručel vedle kamarád. "Ať zítra padají třeba trakaře, aby ten přežvykovač gumy viděl, co je to hora!" a s tímto zbožným přáním jsme šli spát.

Druhý den vyšly všechny skupiny s vůdci před námi, i když jsme do skal vstupovali ještě za tmy. S Američanem jsme se setkali až u výšvihů nad Ramenem. Byl bledý, lapal po dechu a bez nadšení bloudil očima po zasněžených skalách. Čtyři tisíce metrů mu nešly nijak k duhu.

Dočkali jsme se... Chtěli jsme té ustrašené postavě dát najevo vše, co nám od včerejška leželo na srdci. Slovy, gesty, úsměskem... Od Američana nás oddělovala již jen zledovatělá police. "Let's go!" chtěl jsem mu říci. Ale neřekl. Sám jsem lapal po dechu, sám jsem měl studené rozechvělé ruce, sám jsem tíživě pociťoval čtyřtisícimetrovou výšku. Mezi mraky se na okamžik vynořilo slunce...

"Beautiful!" řekl jsem Američanovi. "Yes, beautiful", odpověděl tiše. Díval se dolů na Zermatt ležící o 3 000 m níže, na živé ulice, obchůdky, hotely... "Come on!", ozval se vůdce. Američan pomalu obrátil obličej vzhůru. Tam někde, nekonečně daleko pro někoho, kdo tu je jen z nudy, je vrchol. Téměř nepřekonatelně daleko pro člověka na pokraji sil, kterému stačí říci jen slovo, aby se vůdce obrátil na zpáteční cestu. Ale on to slovo neřekl, těžce a neohrabaně uchopil fixní lano a lezl vzhůru...

V roce 1865, v době prvovýstupu, tu ovšem lano nebylo. Prvolezci obcházeli výšvih severní stěnou - a tam pak došlo při sestupu k neštěstí. Hej Billy, Jacku či Joe! To lano, klobouk a modlitební kniha, na které jsi tak znuděně pohlížel dole v Zermattu, patřilo mužům, kteří nepotřebovali to lano které tak křečovitě svíráš. Kdyby ho měli, nedošlo by k příšernému pádu do tisícimetrové hloubky. Chápeš už trochu, co to znamená být horolezec? Chápeš teď staromódní Evropany, kteří postávají s úctou před vitrínkou se zteřelým lanem, kloboukem a modlitební knížkou? Billy, Jacku či Joe, sápeš se na vrchol, přestože jsi bledý jako papír. Nebylo to přece jen něco víc než nuda, která tě sem hnala?

"Dlouho na vrcholu nezůstaneme!" křičí na nás Američanův vůdce. "Počasí se ještě zhorší!"

Sněhová bouře nás zastihla na sestupu asi ve 4 000 m. Natáhli jsme kapuci a nasadili ochranné brýle - a už tu byl první poryv. Za okamžik vše kolem zbělelo.

To nebyl Matterhorn z pohlednic - s hořci, rododendrony či kravičkami v popředí, to nebyl Matterhorn, který si lze koupit vyšitý v hedvábí za 120 franků, nebo za stejnou cenu na něj vystoupit. Jedna minuta - a z Matterhornu bylo bílé peklo!

"No, teď Američana přejde humor!" mumlal kamarád. Američan! Málem jsme na něj zapomněli. Přáli jsme mu bouřku, aby viděl, jak mohou vypadat hory. Ale teď se nám vedlo jako muži, který měl možnost splnění tří přání, přeje si, aby jeho ženě narostl na nose buňt a pak zas ho chce odčarovat.

Pomalu jsme sestupovali. Všechno kolem bylo šedivé a bílé - země nikoho. Hledali jsme stupy a chyty, po kterých bychom se dostali dolů - až jsme zpozorovali, že jsme na špatné cestě... "Musíme doprava!" "Vpravo jsou převisy!" "Tak rovně!" "Tam je práh!"

Bezradně jsme se na sebe zadívali. Zledovatělé stupy i chyty, viditelnost na 1 metr. Přitáhnout se na zasněženou římsu, hergot, kdyby bylo trochu vidět, rozpor mezi stěnou a odštěpem... Cože, rozpor mezi stěnou a odštěpem? To jsem přece lezl už při výstupu, slezla mi přítom podkolenka. Pro nás to teď bylo jako Sezame, otevři se! Podkolenku jsem si pak natáhl v zářezu - a tím zářezem teď musíme dolů a přijdeme k

rohu, kde visí fixní lano. Roh je trochu nepříjemný, ale je to také jediné nápadné místo na celém dvoukilometrovém hřebenu. Za ním přijde traverz vlevo a pak už bude všechno v pořádku. Traverz končí věžičkou, kde jsme se dělili o čokoládu.

A tak nás punčochový zářez, provazový traverz a čokoládová věž vyvedli z bouře a větru k teplým kamnům, chaty. Člověk musí mít smysl pro orientaci. Z knih se to nedá naučit. Jsou to tisíce hodin v horách, v mlze, sněhových bouřích, na neznámých hřebenech a v nepřehledných stěnách - o tyhle tisíce hodin jsme měli náskok před Američanem. Jistě to není nic nepochopitelného, když jsme se na Matterhorn mraků, mlh a sněhu dívali jako na svou horu a nepřáli jí druhému.

Naposled jsme se sešli s Američanem na louce před Zermattem. Ležel na břiše a upřeně pozoroval Matterhorn. Nad ním zářilo slunce a všude kolem byl mír a klid horské pastviny. Kalhoty měl čerstvě vyžehlené, čistou košili, oholený obličej - ale nebyl to ten lhostejný obličej, který jsme nesnášeli. "Je to velická, krásná hora" vydechl Američan a nemohl od Matterhornu odtrhnout oči. Zamumlali jsme něco anglicky a zmlkli. Mlčeli jsme, protože naše angličtina nemohla být výmluvnější než hora zářící před námi. "Nikdy, ani jako starý muž, na ni nezapomenu!" řekl Američan po chvíli mlčení. "A my jsme o ní snili už jako malé děti."

Pomalou jsme odcházeli ke stanům a byli jsme najednou naplnění štěstím. Byli jsme šťastni, protože Matterhorn okouzluje našeho Američana, protože jsme se přesvědčili, že sny našeho mládí nebyly nic pomíjivého a naše mládí patřilo něčemu opravdu velkému a krásnému.

Náš sen o Matterhornu skončil, ale jeho obraz si odnášíme v sobě. A poneseme ho vždy znovu a znovu do našich hor...

Tenkrát pod Matterhornem se nám ten pohled zdál klíčem ke štěstí tohoto světa.

Má to smysl trávit podstatnou část beztaková nepohodlného života taháním ranců, dřením ve spárách a pozdními návraty do údolí?

Tato otázka stála na první stránce a má stát i na poslední. Proto jsem vyprávěl o horách, dřině, kamarádech, o ctižádosti, lehkomyšlnosti, o chvílích strachu, ale i o minutách, kdy se horolezectví stává klíčem k pochopení pozemského štěstí. Nechal jsem mluvit účetní knihy horolezce - své knihy výstupů. Zúctujeme?

Ještě naposled vystoupíme na vrchol. Nebude to žádná velehora, jen věžička v peilsteinských skalách. Říkáme jí Cimone. Je lehká, z pevného šedého kamene. Ve spárách hnízdí kavky, a když lezete z údolní strany, musíte dát pozor, abyste nenahmátli pozdrav od černého kamaráda. Z trhlín rostou květiny, které nikdo netrhá - lezení a trhání kyticek nejde dohromady. Ale když jsme na jejím vrcholu (musíme se zmáčknot - je maličký), jsme vysoko nad korunami stromů, nad lidmi, a celý svět nám leží u nohou. A určitě tam nahoře, na vrcholku Cimone, zapomeneme alespoň na pár minut na všechno ostatní. I když je to jen nepravá Cimone, protože ta pravá stojí daleko v Dolomitech. Ale protože Dolomity jsou daleko, obracíme se se svými sny na nepravou Cimone. A tak je Cimone po celý náš život obrazem něčeho vzdáleného, téměř nedosažitelného.

Může se stát, že naše sny skončí u nepravé Cimone. Psychologové nám už vysvětlovali, že nebojujeme s horami, ale sami se sebou a hora je jen kulisou zápasu. Možná. Člověk

považuje svou cestu za správnou obvykle jen tehdy, když není snadná.

A tak táhneme od hory k hoře, od vrcholu k vrcholu, mezitím procházíme dolinami, stále se svým snem před očima a s nadějí, že naše cesta je správná. Za dřinu s ruksakem nás odmění vůně opékaných buřtů po západu slunce, na úzkou spáru zapomeneme v členité stěně a když večer klopýtáme odřením a utahaním do údolí, čeká nás den na horské louce, se zvoněním stád a modří oblohy. A každá hodina na vrcholu, i ta na vrcholku Cimone, je obohacením našich vzpomínek.

Má dáti a Dal nepatrného lidského života.

A co je snad na celé věci nejpodstatnější: i kdybych stokrát věděl, že konečná bilance bude pasivní, stejně bych nikdy a za žádnou cenu nedokázal hory opustit!

Ilustrační foto © 2002, Zdeněk Vaishar (mimě upraveno)

Invalidní kameny

Lezení u Klášterce nad Ohří

Petr Rysák Vránek

BEVA - club Praha

Až vás děti a žena přemluví k návštěvě Aquaparku v Klášterci nad Ohří, nezapomenejte. Přestane-li vás bavit tlačenice na koupálku a vyvalování na slunci, vypadněte vchodem a ženu a děti nechte tam, kde je to baví. Vezměte si lezačky, přeběhněte silnici a tam se nalézá hospoda Koliba. Dáte-li se vpravo, obejdete trochu kopec a narazíte na boulderovou stěnu, na kterou vede několik cest. Půjdete-li vlevo na kopeček, narazíte na Invalidní kameny. Nevím původní název. Invalidní kameny jim říkám já, protože jsem zde rozlézal svůj invalidní duchod. Pokud by někdo znal správný název, budu rád - ať si to v deníčku mohu opravit.

Jsou to vše bouldery, ale ve stěně jsem našel starou rezavou skobku, takže asi jako všude už i v této mini oblasti po skalách vzlínal někdo přede mnou. Proto jsem nemaloval šipky ani nepsal protokol. Sice, jak říká můj kamarád Pavel Kýsa Bechyně - „Takto se do čítanek nedostaneš“, ale když si koupíte horolezeckého průvodce od Petra Resche, tak tam už žádní prvovýstupci stejně nejsou.

Invalidní kameny ani vedlejší stěna nejsou oblast, která by si zasloužila dojíždět z větší dálky, ale když zrovna budete v Klášterci, zavítejte. Není to takové lezení jako Perštejn nebo nedaleké Sfingy u Měděnce, ale pořád lepší, než drátem do oka..

Horolezecký oddíl „Rot Sport“

Historie a současnost..

Jaroslav Kukla

Rot Sport

Slovní spojení „**Rot Sport**“ mnohému čtenáři nejspíše nic neřekne. Člověk znalý jazyka zjistí, že jde o dvě německá slova. Ti z nás, co znají pravý břeh „Labáku“, si možná, kdesi v podvědomí vybaví, že takový nápis je vyrytý na stěně vedle vstupu do jedné ze skalních jeskyní. Však již jen hrstka lidí ví, co ten nápis znamená a proč ho tam někdo vytesal. Vraťme se do doby, kdy věže znaly pouze „Starou cestu“ a některé nebyly slezené vůbec. Vraťme se do doby, kdy v našem pohraničí žila německá národnostní menšina.

Příběh začíná ve 20. letech minulého století, kdy lidé jako Rudolf Hanke, Herbert Köckritz, Erich Joppe, Arthur Ehrlich, Hans Donath, Karl Stein, Erich Langer, Kurt Schlosser, Fritz Schulze a mnoho dalších, spolu dělali prvovýstupy v Česko – Saském Švýcarsku. S odvahou zdolávali nové cesty, které jsou i dnes velmi hodnotnými výstupy, aniž by tušili, že již za pár let se aktivně zapojí do boje proti fašismu, aniž by tušili, že mnoho jejich kamarádů, spolulezců, bude za protinacistickou činnost odsouzeno k trestu smrti.

Nicméně ta doba nastala. Trvala od roku 1930, kdy se začal formovat protinacistický odpor, až do konce války, do roku 1945. Právě tehdy vzniklo sportovní hnutí „**Rot Sport**“, sdružující převážně německé, ale i některé české horolezce. Do nástupu fašismu v roce 1933 šlo o otevřený politický boj, jenž se odehrával především na německé půdě. Horolezci z „**Rot Sportu**“ využívali při svých protinacistických akcích zkušeností ze skal. Například drážďanští horolezci uplatnili lezecké techniky, když za tmy vylezli na sídlo NSDAP v Drážďanech, aby zde na fasádě domu napsali protifašistické heslo.

V roce 1932 se zúčastnili lidé z „**Rot Sportu**“ 1. dělnické horolezecké expedice na Kavkaz, tvořené saskými a mnichovskými horolezci. Expedice měla demonstrovat nesouhlas německých občanů s nástupem fašismu. Nedávno byla v Mnichově při příležitosti 70. výročí uspořádání této expedice v muzeu horolezectví otevřena expozice k této akci.

Po nástupu Hitlera k moci v roce 1933 přešla německá část hnutí „**Rot Sport**“ do ilegality. Fašisté si však dobře pamatovali jména svých odpůrců. Proto mnoho horolezců bylo zatčeno, odsouzeno a uvězněno. Odbojová činnost se tím však nezastavila, ba naopak. I tentokrát využili znalosti skalního terénu. Ve skalách na německé straně vznikaly skalní úkryty, kde členové „**Rot Sportu**“ tiskli protifašistické letáky, schovávali zbraně a ukrývali pronásledované osoby. V tajuplných bludištitých skal, ve kterých by se neznalý člověk ztratil, převáděli přes hranice do ČSR politické uprchlíky, pronásledované německými fašisty. Ilegální přechody se prováděly nejčastěji v noci na celém úseku státní hranice od Mikulášovic až po Tisou.

Po zabrání českého pohraničí fašisty, přešlo celé hnutí „**Rot Sport**“ do přísné ilegality. Právě v tomto období bylo mnoho výborných horolezců, za činnost proti říši popraveno. V průběhu války se skupina zaměřila na sabotážní činnost, zejména na železnici a hmotnou pomoc uprchlíkům ze zajateckých táborů.

V roce 1944, po zavraždění Ernsta Thälmana (na snímku) v koncentračním táboře Buchenwald napsal Rudolf Hanke, člen „**Rot Sportu**“, původem z Labské Stráně, v noci, zavěšen na laně, na skalní stěnu velký nápis „**THÄLMANN LEBT – TROTZ ALLEDEM**“ (Thälmann žije – navzdory). Byl to velmi morální výkon, o čemž svědčí i to, že nikdo až do konce války nenašel odvalu, spustit se do stěny masivu a nápis smazat. Nápis byl na stěně dobře čitelný ještě několik let po válce z železniční tratě Drážďany – Děčín, než ho dočista smyl déšť. Právě Rudolf Hanke v květnu 1945 oficiálně předal, jako člen ilegální skupiny, Děčín osvoboditelům.

Po válce museli Němci žijící v Sudetech odejít do Německa. To se netýkalo antifašistů, ti mohli zůstat a mohli si ponechat svůj majetek. Většina jich ale přesto odešla. Možná tušili nenávisť proti všemu německému, nebo prostě jen šli s ostatními. V českém pohraničí už nezůstal téměř nikdo, kdo by mohl podat o skupině „**Rot Sport**“ svědectví. Proto je tak těžké dokladovat informace o tomto odboji. Dodnes toho máme zmapováno jen málo. Proto bych chtěl prostřednictvím tohoto článku požádat o jakékoliv informace o lezcích 20, 30 a 40 let. Každá sebemenší informace má pro nás velkou morální cenu.

V návaznosti na tradice skupiny „**Rot Sport**“, jsme se rozhodli založit horolezecký oddíl se stejným názvem „**Rot Sport – Labská Stráň**“. Oddíl funguje již delší dobu neoficiálně. Úředně vznikne až ke konci roku 2004, jako občanské sdružení s vlastními stanovami. Oddíl se bude zaměřovat především na skalní lezení a ochranu přírody. Mnohem víc se o našem oddílu dozvíte na WWW stránkách, které by měly být zprovozněny počátkem roku 2004.

Horolezci z „**Rot Sportu**“ odešli, jako když v Suché Kamenici, v teplém červnovém dnu vyschne poslední kapka vody. Po nějaké době však přijde jarní déšť, který vodu do potoka zase navrátí...

Výsledková listina XXIX. ročníku horolezeckého orientačního běhu ze dne 2. 11. 2003

kategorie - muži: 5 600 m, 16 kontrol

pořadí	jméno	klub	výsledný čas v min. na setiny
1.	Viček Petr sen.	KOB Děčín	57,69
2.	Stíbal Ivan	KOB Děčín	60,71
3.	Vlk Josef	ASK Děčín	67,56
4.	Souček Jiří	HUDY sport	72,49
5.	Nehasil David	HO Boletice	73,25
6.	Miřijovský Přemek	HO Start	76,10
7.	Nehasil Vladislav	HO Boletice	80,03
8.	Paul Jan	Děčín	81,63
9.	Chára Jiří	CAO Děčín	81,97
10.	Vébr Lukáš	HK Varnsdorf	83,43
11.	Horák Martin	Alternátor Děčín	84,84
12.	Viček Petr jun.	KOB Děčín	85,43
13.	Hofman Karel	HK Varnsdorf	88,82
14.	Suchý Martin	HK Chřibská	90,91
15.	Koloreň Pavel	KOB Děčín	93,61
16.	Hauzírek Jaroslav	ASK Děčín	97,91
17.	Štenberk Jan	HO Benešov	100,38
18.	Kadlec Jan	KOB Děčín	112,35
19.	Laštovička Petr	HK Děčín	117,58
20.	Nejzchleba Jiří	Ádr klub	118,43
21.	Souček Radomír	HK Děčín	122,86
22.	Kratochvíl Miloš	HO Boletice	133,68
	Semík Jaroslav	THC Děčín	disk.
	mimo soutěž		
	Duben Jiří + Jiří	KOB Děčín	84,33
	Syrůček+Stíbalová	KOB Děčín	132,52

kategorie - ženy: 4 600 m, 11 kontrol

pořadí	jméno	klub	výsledný čas v min. na setiny
1.	Patzeltová Beatrice		59,72
2.	Vlková Soňa	Přípeř	111,21
3.	Štrajtová Jana	HO Doprava	112,41
4.	Štrajtová Monika	HUDY Sport	126,92
5.	Stíbalová Věra	KOB Děčín	134,83
6.	Bodlákova Anna	HK Děčín	165,80
	Opavová Lenka	HK Chřibská	disk.

Závod se konal na mapě "Lipník" z roku 2002-3, měřítko 1:10 000. Počasí bylo slunečné, klidné, s teplotou okolo 10°C. Věkový koeficient byl uplatněn od 30 let. Penalizace 30 min. byla udělena za chybějící kontrolu umístěnou ve slanění.

Jaromír Pospíšil

XXIX. Horolezecký orientační běh

V pořadí již XXIX. ročník HOB se uskutečnil 2. listopadu 2003 v Mlýnech. Na 34 účastníků čekalo 16 kontrol a nečekaně slunečné počasí. A protože se jednalo o horolezecký OB, startovalo se v sedácích s karabinou a osmou (nebo různými variantami). Jedna kontrola byla na lávce malé věžičky, k jedné bylo nutné slanit z masivu (nebo vyšplhat po laně).

Závod (resp. měřený trénink) to byl pěkný. Bylo vidět, že trať stavil zkušený orientační běžec.

V mužích zvítězil Petr Viček před Ivanem Stibalem a Josefem Vlkem, v ženách podle očekávání, Beata Patzeltová před Soňou Vičkovou a Janou Štrajtovou. Zvítězil ovšem každý, kdo překonal svoji pohodlnost a přišel se proběhnout krásnou krajinou..

Vyhlášení výsledků. Zleva doprava stojí: David Nehasil, Jiří Souček, Josef Vlk, Petr Viček, Ivan Stíbal a pořadatel Jaromír Pospíšil, Soňa Vičková, Beatrice Patzeltová, Jana Štrajtová a opět Jaromír..

Poděkování od všech zúčastněných patří pořadatelům Janě a Jaromíru Pospíšilovým!

Foto © 2003 Vladislav Prcek Nehasil

Jubilejní horolezecký XXX. Běh Labským údolím

V sobotu 8. listopadu 2003 se uskutečnil jubilejní třicátý (!!) ročník běhu Labským údolím. Doufejme, že ne zároveň poslední – účast horolezců je totiž rok od roku nižší. CAO Děčín reprezentovali (v oddílových tričkách) jen Ilona Škállová a Petr Kučera.

Hromadný start byl asi v 10.50, tradičně výstřelem z pušky. Na startu bylo 9 žen, 3 dorostenci (ti běželi poloviční trať) a zbytek startovního pole byli muži, celkem asi 40 běžců.

Bylo nádherné počasí, povrch trati docela tvrdý, suchý, občas bahýnko, přikryté vrstvou listů.

Mezi ženami se hned po startu dostala do čela Ilona Škállová, v těsném závěsu za ní byla Alena Stíbalová. Asi po dvou km ji předběhla a do cíle přiběhla asi o 2-3 min dříve. Třetí doběhla Vičková asi 3-4 minuty za Škállovou.

V mužích se strhl dramatický finiš v cílové rovině, kdy začal Petr Štěpán natvrdo finišovat a dobíhat Radana Pazderku. Ten se ovšem předběhnout nenechal a do cíle doběhl 1 vteřinu před Štěpánem. Oba v cíli svorně zakleklí a zvraceli. Když Radan ublinkával již hodnou chvíli, pravil, že mu to kafe ráno asi nesešlo... Třetí do cíle doběhl Jaroslav Hauzírek a čtvrtý Tomáš Charvát. Petr Kučera doběhl devátý.

-iš-

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Kalhotkový pilíř - Nemravné návrhy VIIIb

22.11.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul

V levé části stěny přes 2 kruhy až pod převis, traverz 3 m vpravo (*) a přes převis k trhlině. Tou, výše stěnou na vrchol.

(*) - bude dodatečně osazen kruh

Tisá

Sportovní věž - Varianta omylem VI

2.11.2003

Vilém Šebek, Slavomil Krob.

Pravou údolní hranou ke kruhu „Jarní cesty“ a tou na vrchol.

Kyjov

Vodník (Truchlivá věž) - Společné dílo VIIIb

8.11.2003

Jan Paul, D.Nehasil, I.Náhlík, V.Nehasil

V levé části J stěny dvojitým post. do šikmé spáry, tou n.v.

Vodník (Truchlivá věž) - Veselý Ivan V

8.11.2003

Vladislav Nehasil, Jan Paul, I.Náhlík, D.Nehasil

Rozporem mezi blokem a věží, výše stěnou a hranou na vrchol.

Železná ostrožna - Přeskok 2

1.11.2003

Kristian Jilps, A.Braunes

Z masívu přeskok na vrchol.

Kyjovský král - Přeskok 1

23.11.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, J.Paul

Z masívu přeskok na stupeň a Starou cestou na vrchol.

Křínický pohled - Přeskok 1

23.11.2003

Jan Paul, D.Nehasil, V.Nehasil

Vpravo v masívu přeskok na vrchol.

Křínická branka - Tichý let 1

23.11.2003

David Nehasil, J.Paul, V.Nehasil

Z bloku masívu přeskok na vrchol.

Svíčka - Severovýchodní cesta V

16.11.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vlevo v náhorní (SV) stěně k rozšiřující se spáře a tou n.v.

Tokáň

Špenátová věž - Stará cesta III

Podél V hrany položenou stěnou na vrchol.

Blíževedly – Dubské skály

Družička - Brigádnická II

28.10.2003

Slavomil Krob, Vilém Šebek.

Pravou částí V stěny na vrchol.

Brdy – Jindřichova skála

Jindřichova skála – Sapa II

12.3.2003

Sláva Krob – P.Vránek

Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Stopa invalidního vozíku III

18.3.2003

Jiří Sailer – P.Vránek

Prstovou spárou (skoba). Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Dělostřelecká hrana IV

18.3.2003

Jiří Sailer – P.Vránek

Hranou na vrchol. Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Kraslice v mechu II

21.4.2003

Petr Vránek – S.Krob

Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Lumpárna II-III

22.4.2003

Petr Vránek – J.Macháček

Vlevo od Kraslic v mechu. Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Rozcvička II

22.4.2003

Petr Vránek – Kunc

Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Díky Bohu IV

22.4.2003

Petr Vránek

Vpravo od Rozcvičky, stěnkou (skoba) do spáry a na vrchol.

Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Lesní hrana III

30.4.2003

Petr Vránek – J.Macháček

Hranou na vrchol. Značeno u nástupu.

Jindřichova skála – Vypečená III

30.4.2003

Petr Vránek – J.Macháček

Stěnkou (skoba na vrchol. Cesta vede mezi Lumpárnou a Lesní hranou.

Jindřichova skála – Zašivárna (Boulder)

30.4.2003

Petr Vránek

Vlevo od Kraslic v mechu, koutem na vrchol.

STŘÍPKY..

Ende Eine Legende?!

Konec jedné legendy se jmenuje jeden z těžkých prásků Jindry Hudečka. Nyní to vypadá, že na obzoru je konec další legendy – **Kempu Pod Císařem v Ostrově..**

Nájemci restaurace Pod Císařem zmizeli s koncem lezecké sezóny jako dým nad ohněm, hospoda je zavřená i přes víkendy a dokonce (podle neověřené zprávy) nezaplátili ani nájem za září. Co je však ještě horší, opuštěnou restauraci navštívili nějaký dobráci oknem a odnesli si odtud neudané množství předmětů.

Ende Eine Legende???

Smírčí kříž u Arnoltic (pravý břeh Labe)

Na další smírčí kříž jste mohli narazit při návštěvě Labského údolí. Arnoltice leží na cestě do Labské stráně, která mnohým slouží jako základna při přístupu do skal v okolí Růžové věže. O osudu tohoto kříže mnoho nevíme, neváže se k němu ani žádná pověst. Je však opatřen dodnes čitelným nápisem:

**ALHIER IST DER SEELIGE
MATTEUS GAUDERNACK
VERSCHIEDEN. ARNSDARF.
DEN 19. NOVEMBER ANNO 1775**

Kříž je vysoký asi 90 cm, široký 60 cm a jeho tloušťka je 22 cm.

Expanze Ptačích stěn

Expanze – jinak se dění na Ptačích stěnách pod Bukovou horou nazvat nedá. Tříštivá zlomenina palce se **Karlu Bělinovi** ještě nestačila úplně zhojit, a už zase předvádí v často převislých stěnách krkolomné kousky. Mnohdy ani jeho parták **Franta Žid** nechápe. Během jediného týdne zde vytvořili přes dvacet dalších cest, natloukli stejný počet háků, na věž Honzíkova umístili novou knihu a zavrtali několik dobíráků.

Oblast se pomalu dostává do povědomí lezců. Naposledy se zde objevila velká družina horolezců ze Spartaku Ústí vedená **Mirkem Radou**. Ten hned jednu z cest notně ztížil – s klíčovým chytem přistál až v suťovisku pod stěnou..

Expanze ž zvěšování objemu, rozpínání, roztahování; výbojně úsilí o rozšíření území a jeho realizace. (*Slovník cizích slov*)

Skvělá forma Rostislava Štefánka

Rost'a Štefánek

z Děčína potvrzuje svoji dominantní pozici na české scéně boulderingu. Začátkem listopadu t.r. navštívil oblast Cresciano, kde se mu podařilo přelézt boulder La Boule Direkt, 8B! Kromě toho zvládl další těžké problémy jako: La Pelle 8A+ (na snímku), Ziggentr an Mitte 8A, Harvest Crunch 8A..

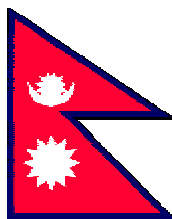

Vše završil při zastávce ve Frankenjuře prvopřelezem (!) traverzu Ententyky 8B tr.

Také na **Děčínském Sněžníku** patří nejtěžší cesty jemu. První 8A+ v této „nové“ oblasti se nachází na velkém kamenu asi 250 m vpravo od Best of Direct a nese jméno Californication 8A/8A+. Vpravo přidal cestu Hary Lotr za 8A. Oba bouldery vedou pěknou, mírně převislou deskou. Jsou asi 3-4 m dlouhé. A k místním extrémům tu ještě přibyl traverz Ice Maker 8A, rovněž od Rosti Štefánka...

Návrat z Nepálu

Z dlouhé cesty po Nepálu se v listopadu vrátila **Jindřiška Řeháková** z CAO Děčín. Bohatší o mnoho zážitků a dojmů, o tři sta povedených fotografií i o svůj výškový rekord – jeho hodnota je 5.755 m n.m. Bude to stačit i na vítězství v kategorii nejvyšší dosažená výška?

Bernabé Fernández - Chilam Balam 9b+

O kontroverzní cestě Španěla **Bernabé Fernández** jsme vás již informovali. Kontroverzní proto, že Bernabé ji ohodnotil hned stupněm 9b+, tedy o dva stupně vyšším, než je současné nejtěžší přelesené maximum. Chilam Balam by tak byla jednoznačně nejtěžší cestou světa (a B.F. nejlepším lezcem)...

Cesta vede diagonálně impresivní převislou stěnou a o její obtížnosti hovoří i tato čísla: její délka je 82 metrů, zahrnuje 400 obtížných kroků a 22 dynamických skoků. Cesta je přírodní – žádné umělé, lepené nebo přisekané chyty. Na snímcích bojuje velký Bernabé v jednom z klíčových míst...

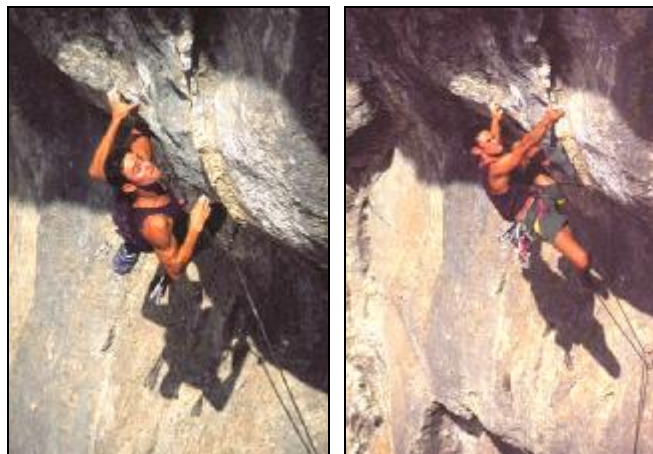

Foto archiv B.F.

Report z Labáku

Tak jsem se konečně dostal do Labáku. Počasí se naštěstí krásně vydařilo, tak to k lezení přímo svádělo. Dopoledne jsme makali na plotě a po obědě se šlo do skal, konkrétně na Principála. Hned na začátek jsem zkusil udělat novou cestu západní hranou. Dostal jsem se asi 5 m nad zem a narazil jsem na stěnu zarostlou mechem s bujnou vrstvou vegetace, dokonce s břízkou, za kterou sem uvázal smyčci. Fakt to nešlo a asi po 20 min, které jsem prostál na fleku, přemýšlel zda lézt dál či nelézt, jsem usoudil, že i kdyby se cesta zdařila, tak by ji nikdo nelezl. Vrátil jsem se tedy na zem a přemýšlel kudy by to ještě šlo... Nakonec jsem se pokusil o oblezení zarostlého místa z boku od jihu traversem na hranu a na balkon, pak dál by se uvidělo...

Celkem v pohodě jsem nastoupil do traverzu a dostal se na hranu, už jsem si liboval, že mech a hlínu mám za sebou a teď mne čeká krásná suchá skála. Z omylu mne vyvedlo to, když jsem spatřil balkon, který byl tvořen prapodivnou pyramidou z mechu a hrabanky. Na balkonu jsem založil přes hrot smyčku a opět chvíli přemýšlel. Jediná rozumná možnost bylo pokračovat převislou hranou na vrchol. Do toho jsem se však bez lepšího jištění neodvážil a vrátil jsem se zpátky (chtělo to kruh).

Nakonec jsem zkusil poslední možnost nové cesty, na kterou jsem měl zásluh již z minula. Tentokrát jsem cestu úspěšně hned na poprvé přelez a dal jí název „Tlukot srdce“ (mírně fyzicky i psychicky vyčerpan jsem zřetelně slyšel tlukot svého srdce. Možná to bylo i tím, že jsem neměl založenou žádnou smyčku). Takže....

Labské údolí - pravý břeh, věž Principál - Tlukot srdce VI, 27.9. 2003, Jaroslav Kukla ml. (jištěn zdola). Středem jižní stěny převislou stěnou do díry a mírně vpravo na vrchol.

Lezení zdar!

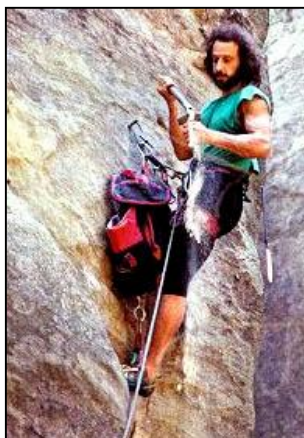
Jarda Kukla ml. "Rot sport"

Petr Špek Slanina - náš člověk

King Crimson se jmenuje jeden skalní masiv na Kalichu, nedaleko Suchých skal. **Petr Špek Slanina** (na snímku) zde společně s **Petrem Hejtmánkem** vytvořil cestu Měsíční dítě VIIIb, pojmenovanou právě po známé skladbě od skupiny King Crimson (Moonchild). Bylo to 1.6.1993.

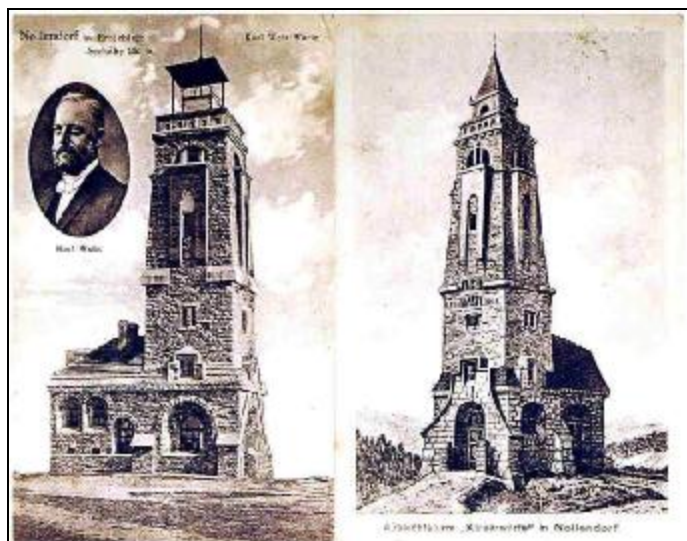
O dva měsíce později, 22.8.1993, vznikla na Krimsnech další cesta Telegrafní klíč VIIc. Autory byli **J.Koudelka, J.Kadlec a L.Koudelka**.

Kromě Krimsnů se zde lezci nechali inspirovat i dalšími zajímavými interprety: Janis Japlin a Jimim Hendrixem..

Nakléřov na dobových pohlednicích

Historické obrázky rozhledny v Nakléřově (německy Nollendorf, 701 m n.m.), nám zaslal **Lukáš Chalupecký** z Teplíc.

Kamenná rozhledna se jménem císaře Františka Josefa, později přejmenována po funkcionáři Horského spolku K. Weissovi, stávala v Nakléřovském sedle a otevřena byla roku 1913. Za zimní bouře roku 1944 se však zřítla a už nebyla obnovena. Z rozvalin je ale nadále jeden z nejucelenějších pohledů na celé České středohoří, včetně vzdálených Lužických a Krušných hor. Přístup je z Telnice, Knínic po neznačených cestách nebo nejsnadněji přímo od silnice ze sedla. Za 10 minut, téměř po rovině, jste na místě.

MONTANA plus +

Minule jsme chválili povedené číslo MONTANY. Radost mnoha čtenářům udělalo určitě i „plusko“, s podtitulem „Ten báječněj dvojpohlavní svět!“, zaměřené na ženské horolezectví. Články o minulosti i současnosti, pohledem mužů i samotných žen, zajímavé portréty a rozhovory. Článekům nechybí humor a nadhled. Po trochu únavných mimořádných číslech, zaměřených téměř výhradně na lezecký materiál, je toto opravdu vítaná změna!

Další zprávy z Nového Zélandu

Další zprávička od **Filipa Zahradníka** z Nového Zélandu:

„Čau Jirko Houbo Cháro. Tak jsem včera zažil velký úspěch s knedlíky a gulášem. Kiviové byli nadšeni. Po večeri mi starej Kiwi povídá: "Filip, Czech Republic is all right".

Ve škole si mi docela daří. Dnes po škole si jdu zalézt na přerostlý šutry tady v Aucklandu. Už se mi tady toho podařilo docela dost. První víkend jsem vystoupil na nejvyšší bod severního ostrova, Mt. Ruapehú 2.731 m n.m. Pěkně jsem se přitom spálil. Pak jsem navštívil místní sopečnou a geotermální oblast Rotorua a tam jsem vystoupil na privátní horu Mt. Tarawera 1.111 m n.m, samozřejmě na černo, pod hrozbou žaloby, ale ten vršek byl nádhernej.

No a minulý týden jsem udělal trek skrz prales na západní pobřeží, kde jsem viděl na pláži 12 mrtvých kytovců. Docela smutný pohled. Pak jsem se vrátil zpět, opět skrz prales a podařilo se mi chytit bombového stopa domů. Vzali mě nějaký borci z loděnic, co se nudili, tak mi ukázali Auckland a přitom mě napájeli pivem. Takže jsem se po dlouhý době dostal do nálady.

No teď o víkendu čeká prales Coromandel a pak výstup na velmi pěkný kopec Mt. Taranaki a budu se stěhovat na jih do Queenstownu. A tam budu mít nějaký prázdniny a asi tušíš, co je můj hlavní cíl - Mt. Cook! Už abych tam byl, jsem fakt nadřezanej na to vyběhnout na vršek. Je to krásnej kopec, ale všichni mě tu s ním straší.

A nevím proč, ale začínám se těšit na písky. Když se mrknu občas do CAO News, tak bych si hned něco pěkného dal, třeba na Vojtěcha, Skříň atd. Ale na to si musím počkat.

To by bylo asi tak vše podstatný. Užijte si sněhu a těšte se na svičkovou jako já.

Zdraví **Felipe del Sur**

Letecká spárka

Dan Hölzl vyrazil do Ptačích stěn s kolegou hasičem **Hofírkem**. Nevěděli, že již za chvíli budou dalšími aktéry, kteří se důvěrně seznámí s lámavostí zdejších skal.

Pro zamýšlený prvovýstup na Jinocha si vybrali pěknou linii, Hofírek vyváděl, Dan jistil. Všechno probíhalo v pohodě a prvolezci chyběl již jen poslední krok. I ten se zdařil a vypadalo to, že vrchol je dobit. Najednou ale lezec vypadl už vlastně z vrcholu i s vylomeným lokrem. Následoval pád do dvou založených smyček. První nevydržela a rupla, druhá vydržela, ale šla i s hrotem.. Pád pokračoval nárazem na patest a dále otočeným saltem s výkrutem na kameny a sjezd po listí do napnutého lana...

Cestu ještě ten den dolezli! Letecká spárka je její jméno...

Jmenuje se snad oblast Ptačí stěny jen kvůli tomu, že se zde tak často LÉTÁ?!

Závodník **Jaromír Rada**

V neděli 23. listopadu se uskutečnily závody na umělé stěně **HOSPUL CUP 2003** pořádané Horolezeckým oddílem TJ Spartak Ústí nad Labem. Závodu se zúčastnilo celkem 70 závodníků převážně z Ústeckého a Libereckého kraje, ale i z Moravy a Maďarska. Soutěž sledovalo téměř 200 diváků. Výsledky v jednotlivých kategoriích (celkem sedmi) najdete na stránkách ČHS i LEZCE.

Kromě vítězů si uznání zaslouží i nejstarší závodník. Nebyl jím nikdo jiný, nežli dlouholetý instruktor Horolezeckého oddílu TJ Spartak **Jaromír Rada** (na snímku). Bylo mu 71 let!!!

Běh na Chlum

Klub biatlonu Jílové spolu s oddílem Konkordia Děčín pořádaly 23.11. již devátý ročník závodu "Běh na Chlum". Výškový rozdíl 368 metrů zvládl nejrychleji bývalý děčínský veslař **Roman Martínek**, který porazil vítěze minulých dvou ročníků kvadriatlonistu **Radana Pazderku** o téměř celou minutu. Mezi ženami si loňské prvenství zopakovala **Ilona Škállová**, tentokrát reprezentující děčínský horolezecký klub CAO Děčín. "Dobře se mi běželo, soupeřky nikde, měla jsem starost jen o svoje tempo," prohlásila úspěšná kvadriatlonistka. Druhá v cíli byla juniorka **Slaměná** a třetí **Jindra Vlčková** z orientačního běhu. Ředitel závodu **Luboš Příbyl** byl spokojen s celkovou účastí sto sedmnácti závodníků.

Běh na Chlum 9. ročník Muži 6500 m: 1. Martínek (Děčín - 27:29 min.), 2. R. Pazderka (Děčín - 28:21), 3. Věbr (30:46), 4. Hofman (31:18 oba HK Varnsdorf), 5. Šafařík (CAO Děčín - 32:50).

Muži 40: 1. Jelínek (Č. Lípa - 28:40).

Muži 50: 1. Slaměný (Č. Lípa - 28:26).

Ženy: 1. Škállová (CAO Děčín - 36:04), 2. Vlčková (KOB Děčín - 39:21), 3. Eisnerová (AC Ústí - 39:34), 4. Příbylová (KB Jílové).

Děčínský deník - 26.11.2003

Úspěšný rok **Karla Běliny**

Né že by jiné roky **Pískovcová fréza Karel Bělina** zahálel – ale stejně: Letos měl už začátkem listopadu přes 400 vylezených cest, více jak 200 prvovýstupů a 30 (!) výstupů v Alpách. Kolik osadil železa ani neví, jen v Alpách to bylo 50 nýtů...

Zvládne toho sám tolik, na co jinde nestačí ani celý oddíl :o)

Hamr na jezeře

Inspirováni veselým článkem Dobrák Pštros od **Jindřišky Řehákové** se již několikrát vydala na průzkum do málo navštěvované oblasti Děvínské polesí skupinka lezců z CAO Děčín. Naposledy to byl **Zdeněk Vaishar** a **Jiří Chára**.

Je zde asi 25 menších věží, ale některé z nich mají severní stěny tvořené železitou deskou, která skýtá parádní lezení. Patří mezi ně hlavně Zářivá a Jedová věž. Další věže už tak kvalitní lezení neposkytují, ale zase jsou zasazeny ve zvláštní pěkné krajině, mimo sezónu navíc naprosto liduprázdné.

BLESK mezi horolezci..

Bořeň u Bíliny, Mostecko.

Ty tam jsou časy, kdy horolezci patřili k elitě národa. Jen málokomu se poštěstilo zahlédnout jejich shrbené postavy pod těžkými tlumoky, kterak tiše stoupají ke své stěně, nebo se zadumaně z túry vrací do všedního života.

Jak se nedávno podařilo zachytit našemu reportérovi, dnešní horolezci jsou naprosto odlišní a označit je elitou by dozajista nešlo ani s nadmírou nadsázky. Drogy, sex a nezřízené pitky – to dnes patří mezi základní stavební atributy těchto lidí. To, že dosahují zároveň i jistých sportovních úspěchů, lze namnoze přičítat pouze halucinogenním látkám, které je zbavují veškerých zábran a tedy i přirozeného strachu z výšek...

Převzato z deníku **BLESK**

Zapomenuté **Bulharsko**

Při své letošní návštěvě Bulharska **Daniel Hölzl** neuspěl při pokusu o zdolání hory Botevu v pohoří Stara planina. Pro špatné počasí se musel vrátit ze sedla Ambarica asi ve 2000 metrech.

Viděl zde však vápencovou oázu Vracu, která ho nadchla. Stěny vysoké 300 m, klid, žádní turisté, žádní lezci. Cesty vynýtané a vyskobované. Neměl sebou bohužel žádný lezecký materiál, ale podle jeho slov se sem určitě vrátí. Krásné lezení, ceny mírné a pivo dobré...

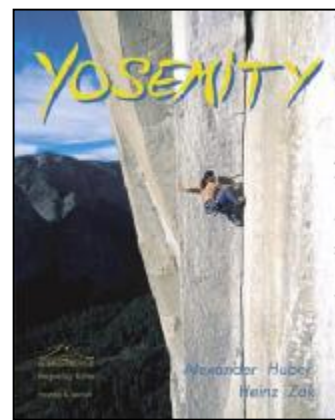

Yosemite

Na pultech knihkupectví se před nedávnem objevila nádherná výpravná kniha Yosemite od **Alexandera Hubera** a **Heinze Zaka**.

Jako většina podobných publikací je i tato kniha postavena na dokonalých fotografiích (Heinz Zak snad ani jiné neumí), ale tentokrát i na srozumitelném a výstižném povídání Alexe Hubera.

Ponoříte se do nejznámějšího lezeckého údolí a projdete se jím od jedné stěny ke druhé, od jednoho přelomového výstupu ke druhému, od historických ság vepsaných do kolmých stěn až po moderní, těžko pochopitelné, neuvěřitelné výkony.

Erich Melzer – smutná vzpomínka

Neděle 11.11.2001. Téměř prázdná silnice. Náhle, nečekaně a nepochopitelně vjela do protisměru dodávka, kde se čelně srazila s vozem **Ericha Melzera**. Uhnout Erich již nestačil a na místě svým zraněním podlehl. Vzal si sebou i svého věrného druhá psa Montyho. Říká se, že koho Bozi milují, toho si vezmou brzy...

Pár týdnů před touto událostí mi Erich, na anketní otázku do CAO News, která věž a cesta se mu v Labáku nejvíce líbí, napsal:

„Každý kus skály má svoje kouzlo i cesta a ta k tomu i svoji myšlenku. Také každý lezec má svoji osobitost. Je tedy velice těžké dělat v těchto tématech nějaké pořadí, alespoň tedy u mě...“

Jiří Chára

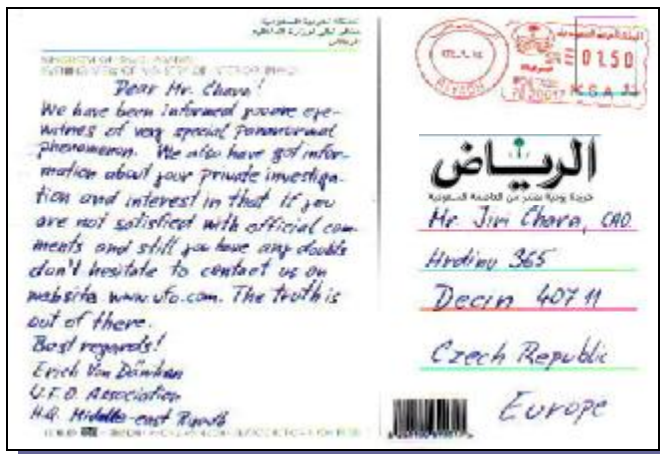
Kája & Pája ®

Známa a nerozlučná lezecká dvojka **Karel Pilch** a **Pavla Vlasáková** zavítala v listopadu na čedičový sopouch Vrabinec. Vylezli zde místní klasiky jako Východní cestu, Veselý koutek nebo Svrhněte diktátora. Karel je z HO Tisá, Pavla z USK Slávie Ústí nad Labem. Letos mají na svém kontě, kromě jiného, i přechod Eigeru či výstup na Jungfrau v Bernských Alpách.

Mimozemšťané z Jungfrauoch – DOHRA

Článek Mimozemšťané na Jungfrauoch (viz CAO News 11) měl nečekanou dohru. Koncem listopadu roku 2003 přišel šéfredaktorovi do redakce lístek odeslaný přímo z Riyadhu, Kingdom of Saudi Arabia (viz fotokopie).

Známy spisovatel a odborník na paranormální jevy E.v.D. vněm odkazuje na jisté místo v celosvětové internetové pavučině, které, dle jeho mínění, vysvětluje zjevení pozorované toto léto ve vysokohorském sedle ve švýcarských Alpách. Žádný výzkum – UFO to bylo!! A když to říká sám slavný **Erich von Däniken**, nelze o tom pochybovat, vid' Svinčo...

Renon - lezení u Bolzána

V jednom z čísel CNs jsem popisoval porfyrovou oblast nad Bolzánem Val Sarentino. Letos, vracejíc se ze slunné a teplé Itálie po čtrnácti dnech na pobřeží Amalfi, jsme, při zastávce u česáčů v Bolzánu, prozkoumali další stěny z tohoto průvodce. Tentokrát to byla oblast **Renon** neboli **Ritten** (to je německy).

Z Bolzána je to po levé straně od dálnice (směrem na Brener). Nejlépe je jet v Bolzánu kolem nádraží, ale nezahnout doprava na most přes řeku a dálnici, ale pokračovat dále úzkými uličkami směrem na St. Magdalenu (to je část/čtvrť Bolzána). Silnice začne záhy stoupat a serpentinami se vlnit do kopců. Směrovky na Ritten/Renon. Minete vesničku Collalbo (tuším) s pověstnými pyramidami z hlíny a pak u kostela Maria Saal odbočíte doleva. Dále již podél cedulí "K lezecké zahrádce". Od parkoviště je to asi deset minut do kopce na SV.

No a teď si k tomu sedněte, protože mě to, co jsem tam viděl, skoro vyrazilo dech, protože... Jestli někdo v koutku duše obdivujete Yosemite a toužíte se tam podívat, tak nemusíte až za louži, stačí navštívit Renon:

SKAJP - Lukáš Chalupický

Konec roku se (opět) blíží...

Před třemi roky, jsme se chystali na příchod prvního roku s dvojkou na začátku. Tehdy, v editoriale časopisu Koktejl, napsala **Jana Patková** (na snímku):

„Je dobře, že cosi atavistického v nás ještě zbylo a spojuje nás to se zbytkem světa, se všemi šamany a kouzelníky. Ať už dolétnou silvestrovské ohňostroje sebevš, stejně v nás v tu chvíli bude malá dušička. Třeba nám ten malý strach umožní s pokorou se sklonit před něčím, co nás přesahuje a čemu stejně pořádně nerozumíme, i když už dávno víme, že Země se točí. Možná pocítíme stejnou směs bázně a okouzlení, jakou zažívají lidé při nejrůznějších rituálech, které dnes etnograficky zkoumáme. Možná budeme rok 2000 vítat stejně radostně, jako kdysi naši předkové vítali po dlouhé zimě slunce. Možná od nich nejsme i přes satelity, atomovou energii a Internet zas tak vzdálení. Stačí si vzpomenout, odkdy vlastně roky, jež dospěly k číslu 2000, počítáme. Jsme stejní jako tehdy - pláceme stejně slzy jako Ježíšovi učedníci, milujeme stejně vroucně jako Máří Magdalena...“

Hodně zdraví, štěstí a spokojenosti, a když už slzy, tak jen ty od radosti, Vám do roku 2004 přeje redakce časopisu CAO News..

VÝROČÍ

PROSINEC 2003

- 4.12. **Libor Rebel Hroza**
- 7.12. **Milan Šafařík**
- 10.12. **Lenka Cestrová**
- 11.12. **Vlastimil Domes**
- 13.12. **Jiřina Mišítková**
- 17.12. **Michal Karel Železný**
- 23.12. **Táňa Tanita Lošťáková**
- 26.12. **Petr Jícha**

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, lásky a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 6.12. **Běh Výprež – Varnsdorf.** Tvrdá extrémní akce pro opravdové drsnáky, pořádaná HO Varnsdorf. Info Hofman
- 6.-7.12. **Alpinský pohár:** SKIRALLYE Krkonoše Harrachov-Pomezni Boudy
- 26.12. **Vánoční běh na Sněžník.** Stadion Lokomotiva, start v 10:00
- 26.12. **Tradiční Vánoční Bořeň.** Odjezd ráno v 7:56 z Děčína rychlíkem R 690 Valdštejn (možno přistupovat po trati) do Bíliny, odtud pěšky na Bořeň. Zde lezení a poté vánoční posezení v restauraci v Kyselce s malými dárečky. XIV. ročník. Info Chára
- 31.12. **Oslava Silvestra 2003 - 2004**
- 1.1. **Nový rok 2004** – kde jinde, nežli ve skalách..
- leden **Boje o Horám zdar!**

Oprava..

V minulém čísle nám, při prepisování poděkování **Michala Železného**, vypadlo z článku jméno **Jany Fialové**.

Michalovi i Janě se omlouváme...

V příštím čísle CAO News 1/2004

- Dokončení rozhovoru se Zdeňkem Weingartlem (*snad*)
- Podíváme se mezi lovce H.Z. a B.H. (neboli Horám zdar & Berg Heil 2004)
  - Možná najdeme na Bořni novou věž
- Určitě si zalezeme v některé z méně známých oblastí
  - Nebudou chybět nové cesty
  - Nezapomeneme na pravidelné rubriky
  - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Novoroční číslo **CAO News** vychází již 7.1.2004!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Slovo závěrem..

Prosincové číslo uzavřelo již pátý ročník života CAO News. Opět přibýlo lidí, kteří byli ochotni se s ostatními podělit o své zážitky z života horolezce. Někdy to bylo o cestách pro jiné nedosažitelných, jindy zase o těch úplně nejlépeších. Jedno ale tyto cesty měly společné – jejich aktérům přinesly radost. A články, fotografie nebo jen malé zprávičky z nich, zase třeba inspiraci a potěšení těm druhým.

Všem, kteří do časopisu přispěli, veliký dík a moc se těšíme na další spolupráci. Až tedy budete balit cestovní batoh třeba na novoroční výstup, nezapomeňte přibalit i reportérský zápisník...

Veselé vánoce a šťastný Nový rok 2004!

...
Redakce **CAO News**

Horám zdar!

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

V PŘÍŠTÍM ROCE SE POPRVÉ SEJDEME VE STŘEDU 7. 1. 2004 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ. NOVOROČNÍ SLAVNOSTNÍ SCHŮZKA BUDE SPOJENÁ S VYHLÁŠENÍM NEJLEPŠÍCH NOMINOVANÝCH SPORTOVNÍCH VÝKONŮ ZA ROK 2003. NAPLÁNUJEME PRVNÍ ZIMNÍ AKCE A ZBYDE-LI ČAS, DOJDE I NA PROMÍTÁNÍ FOTOGRAFIÍ A FILMŮ. NA ZÁVĚR MALÁ ODDÍLOVÁ OSLAVA! TAKŽE NEVÁHEJTE A DORAŽTE. OSTATNĚ OMLUVENKY NEPŘIJÍMÁM...

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!